

μυθώσαν το δωμάτιο που μόλις είχε άδειασει...

‘Η Μαριέττα κέρωσε.
‘Ανήσυχη, μη μπορώντας άκόμα να καταλάβη τί έγινε, ζήτησε πληροφορίες από τόν καμαριέρη. Κι’ εκείνος της είπε, ότι ο κ. Γκοντράν έφυγε έξωφρανα στίς δυό μετά τά μεσάνυχτα, πολύ πριν από τούς άλλους ήθλοπούς, οι όποιοι έφυγαν τό πρωί στίς έξι.

— Καί δέν σου ελπε τίποτε ; ρώτησε ή Μαριέττα, μέ φωνή πού-
τρειμε.

‘Ο καμαριέρης χαμογέλασε πονηρά και της έδωσε ένα γράμμα.
— Μου έδωσε αυτό τό γραμματάκι για σένα, της είπε.

‘Η Μαριέττα πήρε τό γράμμα και πήγε, παραπατώντας άπ’ τή
ζάλη της, να τό διαβάση στό δωμάτιό της.

Νόμιζε πως όνειρευότανε.
Τό γράμμα του Γκοντράν περιείχε τά έξης τρυφερά, μα και
σκληρά λόγια :

*‘Μικρούλα μου, συχώρεσέ με γιατί φεύγω χωρίς να σ’ άποχα-
ρητήσω. Σ’ αγαπώ πολύ και δέν άντέχω να σου πώ «άντιο». Σου
τό γράφο και σου λέω άκόμα πως δέν θα ξεχάσω ποτέ τις ώραιες
στιγμές που πέρασα μαζί σου. Μή λυπηθείς πολύ γιατί φεύγω.
Μπορεί μία μέρα να συναπηθούμε πάλι. Σου έσωκλείω τρακόμια
φράγκα για να πάρης κάτι, που να τό βλέπης και να μέ θυμάσαι.
Σέ φιλώ για τελευταία φορά στό ώραίο σου στόμα.*

Γ κ ο ν τ ρ ά ν .

‘Η Μαριέττα διάβαζε και ξαναδιάβαζε αυτό τό γράμμα σαστι-
σμένη, όνειροπαρμένη. ‘Αδιαφορούσε για τά χερτονομίσματα που
είχαν πέσει κάτω.

Τό μάλω της είχε θλώσει.
‘Έξωφρανα, έχασε τό γράμμα σε πολύ μικρά κομμάτια και πλη-
σίασε στό άνοιχτό παράθυρο.

— ‘Όλα τελείωσαν παιά για μένα !... μοιρομύ-
ρισε. ‘Όλα τελείωσαν !... ‘Η ετυχία μου έσθυσε.
‘Η άγάπη μου σκόρπισε, όπως τά σχισμένα χαρτιά
του γράμματός αυτού στόν άνεμο... ‘Ω, Θεέ μου,
πόσο ύποφέρω !... Φτώχη μου καρδιά, μη χτυπάς
έτσι... καρδιά μου... καρδούλα μου !...

‘Ένας λυγμός τήν έπνιξε.
Σημάθηκε όρθή κι’ έκανε τό σταυρό της.

— Θεέ μου, έλέησέ με !...
Και μέ μία άπότομη κίνηση, πήδησε έξω άπ’ τό
παράθυρο, άπ’ τό όποιο είχε σκορπίσει πριν από λί-
γο τά κομμάτια της έπιστολής του Γκοντράν.

Μιά κραυγή τάραξε τόν άέρα...
‘Ένα ξεφωνητό άγωνίας...
‘Ένας ύπόκωφος δούπος στό πεζοδρομίο και τί-
ποτ’ άλλο παιά...

‘Η άτυχη Μαριέττα ήταν νεκρή.
Νεκρή, όπως ό πρώτος και τελευταίος έρωτας
της ζωής της...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΕΣ

Έξερτε μέ ποιά τρόπο θεραπεύονται άποτελεσματικά από τό πά-
θος τους οι κρασοπατέρες στη Σουηδία και Νορδηγία ;

‘Απλούστατα, μέ τήν «όμοιοπαθητική».

Στά μέρη αυτά, ή μέθη τιμωρείται μέ φυλάκισα. Μόλις όμως φυ-
λακισθεί ό μέθυσος, δέν του δίνουν άλλη τροφή μεσημέρι και βράδυ,
έκτός από ψωμί και... κρασί ! Μέ τή διαφορά μόνο, ότι τό ψωμί
του... σερβίρεται μέσα σε μία καρabanά γεμάτη κρασί, στην όποία
τό βάζουν να μουσκέψη μία ώρα πριν.

Τήν πρώτη ήμέρα, ό μέθυσος καταβροχθίζει μέ πολλή όρεξη τόν
κρασολαπά του. Τή δεύτερη μέρα όμως του φαίνεται λιγώτερο νό-
στιμος, ως δτου στό τέλος τόν άηδιάζει έντελώς.

Κατά κανόνα, όχτώ ή δέκα μέρες τέτοιας διαίτης, είναι άρκετές
για να γεννήσουν στόν φυλακισμένο τόση άποστροφή προς τό κρασί,
ώστε πολλοί άδιόρθωτοι κρασοπατέρες προτιμούν
να μέινουν νηστικοί, παρά να γεμισουν τή κοιλιά
τους μέ τόν κρασολαπά που τους δίνουν.

‘Έτσι, όταν πελώσει ό χρόνος της φυλακισέως
του, τό πάθος τους προς τό κρασί έχει θεραπευθεί
οριστικά.

Πολλοί μάλιστα, πρώην διάστρομοι κρασοπατέρες,
και τή μυρουδιά μόνο του κρασιού άν διαφαν-
θούν καταπάν, καταλαμβάνονται από ναυτία και έ-
μετούς.

ΤΑ ΠΕΡΙΓΡΑ

Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΘΥΡΥΛΟΣ

Πώς έξουσίαζε και διατάζε τα πνεύματα. Τό μαγικό δαχτυ-
λίδι του Σολομώντος. ‘Ο Ναπολέων και ή ώραία Τσερκέζα.
Πώς τήν άπέκτησε κι’ άλλαξοπιστήσε ! ‘Ο έξωφρενικός ύ-
μνος του ‘Έξαρχοπούλου, κτλ.

Για τόν Μεγάλο Ναπολέοντα —που όποιον ή εμφάνισα στη σση-
νή της παγκοσμίου ‘Ιστορίας και ή ένδοξη σταδιοδρομία του είχε
καταλήξει τόν κόσμο— κυκλοφόρησαν κατά καιρούς και κατά τό-
πους άπειρες παραδόσεις και ποικιλότατοι θρύλοι.

‘Ιδού έξωφρανα τί δηγούνται για αυτόν οι Φελλάχοι της Αιγύπτου :
‘Ο Βοναπάρτης, ή Μπουναμπερδής, ή ‘Αμπούλ-Γενόβης, είχε τήν
έξουσία να διατάξη τά πνεύματα. Είχε βρει δηλαδή ένα δαχτυλίδι
του Σολομώντος, μέ τή μαγική δύναμη του όποιου μπορούσε να κα-
ταλαβαίνει τή γλώσσα των πουλιών, να μιλάη μέ τά δέντρα και μέ
τις πέτρες, μέσα στίς όποιες ίστηγχαν πνεύματα. Μέ τό δαχτυλίδι
αυτό μπορούσε άκόμα να γίνεται άόρατος και να περνάη από τή μα-
άκρη της γής στην άλλη, μέ τήν ταχύτητα της άστραπής !...

Δηγούνται άκόμα και τήν έξης φανταστική ιστορία για τό θρυ-
λικό στρατηλάτη :

Μία μέρα ένας Κόπτης περιέγραψε στόν Ναπολέοντα τά όνειρε-
μένα κάλη μάς Τσερκέζας, έρωμένης του άρχηγού των Μαιμελού-
κων. ‘Ο Βοναπάρτης άγάπησε άμέσως τρελλά τήν όμορφη Τσερκέζα
και πήγε και βρήκε τόν άρχηγό των Μαιμελούκων, τόν Μπέκ, όπως
τόν λέγανε.

— ‘Εσύ, του είπε, έχεις στό χαρέμι σου πλθ-
θος γυναίκες. Θα μου δώσης λοιπόν κι’ έμένα
μά ;

— Έυχαρίστως, αφέντη μου. Ποιά θες άπ’ δ-
λες ;

— Τήν Τσερκέζα, τήν πεντάμορφη.

— Μου ζητάς τό πιο ύπεροχο ουρί μου, αφέν-
τη μου, άπάντησε ό Μπέκ. Αυτό είν’ άδύνατο να
γίνη. ‘Αν θέλεις νάμισατε φίλοι, ζητήσε μου τί-
ποτ’ άλλο.

‘Ο πόθος του Βοναπάρτη έγινε τότε πιο δυνα-
τός. Τρελλός λοιπόν άπ’ τήν έρωτική φλόγα, είπε
στόν Μπέκ :

— Σου προσφέρω εις άντάλλαγμα της ώραίας
Τσερκέζας δέκα δολόκληρες έπαρχίες, μέ έκατό πο-
λιτείες πλούσιες και μεγάλες.

— Τίποτα, τίποτα ! άπάντησε ό Μπέκ. Πώς
μπορώ να χωριστώ άπ’ τή λατρευτή μου Τσερ-
κέζα ;

— Τότε λοιπόν θα τήν πάρω μέ τό σπαθί μου !
Σέ προειδοποιώ.

— Προτιμώ να πεθάνω σφαγμένος στό πλευρό
έκείνης, που αγαπώ περισσότερο άπ’ τό θεό μου, παρά να σου τήν
παραδώσω.

‘Υστερα άπ’ αυτή τήν άδιάλλακτη άρνηση του Μπέκ, ό Ναπολέων
έτοιμάστηκε να τόν πολεμήση. Κουβάλησε λοιπόν στην Αιγυπτο στρα-
τό περισσότερο κι’ από τά μυμηγία όλης της γής και καταστρεπτι-
κώτερο άπ’ τις άκρίδες.

Πολέμησε μέ τούς Μαιμελούκους, τούς νίκησε, τούς έξολόθρευσε
και πήρε σκλάβο του τήν όμορφη, τήν όνειρευμένη Τσερκέζα.

‘Εκείνη όμως, πιστή Μουσουλμάνα, δέν άργησε να πείση τόν νέον
αφέντη της, ότι ή θρησκεία που πίστευε αυτός, δέν ήταν σαστή.

‘Ο «Μπουναμπερδής» τότε άλλαξοπιστήσε, έγινε Μουσουλμάνος
και προχωρώντας νικηφόρα μέ τό φουάτο του, έκυρίευσε και τό
Σουδάν.

Αυτά δηγούνται οι Αιγύπτιοι των νομαδικών φυλών για τόν Να-
πολέοντα.

‘Αλλά και στην ‘Ελλάδα, ό Μέγας Ναπολέων έξυμνήθη άλλοτε...
δεόντως.

‘Υμνήτης του ό περίφημος έξ ‘Αμοργού ποιητής
και κινικός φιλόσοφος ‘Έξαρχόπουλος.

‘Ιδού μερικά στίχοι άπό τόν ύμνο του ‘Έξαρχο-
πούλου προς τόν ένδοξο κατακτητή :

*‘Ο Μέγας Ναπολέοντας
ήταν ως είδος λέοντας,
είχε και κάτω μάτια
σαν κρεμαστά κανάτια,
είχε δυό πόδια πάπιας,
χρώμα λακέρδας σάπιας... κλπ.*

